

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ., ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκη αἰσθητὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 8 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 45

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Β'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἐ. φυλ. 28^{ον} σελ. 222.]

1, Ἰωάννης Σ. Πιστοφίδης. — 2, Δὺρα τοῦ Πηλίου. — 3, Ὁ. Κιροπόλος Ψυχί. — 4, Τριφύλι. — 5, Φώτιος Ἐμ. Μουπαλίδης. — 6, Ξενιτευμένη Σινωπὶς. — 7, Κένταυρος. — 8, Ἀταβύριον Ρόδου, πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου «Νεότης» (κορυφαίου τῶν Ὁμάδων). — 9, Ἐρημος (Σαχάρη κορυφαῖα τῶν Μονάδων). — 10, Βασιλική. — 11, Κρόταλος. — 12, Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς. — 13, Λευκὸν Κρίνον. — 14, Τσιγγαρέλλα. — 15, Ψάνα-Λούλα. — 16, Σοφία Ν. Τερτιροπούλου. — 17, Μιθριδάτης.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

«Τότε ἐπὶ τέλους ἐνόησα τί ἤθελε νὰ εἰπῇ ἡ γιαιγιά, καί, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν λύπην μου, διότι τὴν ἤκουσα νὰ προσέρῃ τοιαύτην κατηγορίαν ἐναντίον τοῦ καίμένου τοῦ πατέρου μου, ὥρμησα ἐπάνω της. Ὁ Κάρολος ἐπρόφθασε καί μ' ἐκράτησε.

«— Ἦσυχάστε, μὴς Αἰμιλία, ἡσυχάστε! δὲν ἔχει συναίσθησιν τῶν λόγων της, μοῦ εἶπεν ὁ Κάρολος.

«— ὦ! Κάρολε, ἀνέκραξα ἐγώ, ἀφῆστέ με νὰ μιλήσω τοῦ κ. Τσαίηζ. Κύριε Τσαίηζ, ἀκούστέ με, μὴν πιστεύετε αὐτὰ που εἶπεν ἡ κυρία Χώβ. Τὰ εἶπε χωρὶς νὰ τα σκέπτεται.

«Ὁ Κάρολος ἐβλεπε τὸ χέρι τοῦ ἐπάνω στὸ στόμα μου, εἶδει με τὸ δάκτυλον τὸν παπποῦ που εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του καὶ ἐστέκετο ὀρθός, ἀκουμπισμένος στὸ δεκανίκι τοῦ καὶ τὸ δεκανίκι τοῦ ἔτρεψε, — τὸσον ἦτο ἰσχυρὰ ἡ συγκίνησίς του.

«— Κάποια παρξέγγησις συμβαίνει ἐδῶ, εἶπε με τόνον γεμάτον ἀπὸ ἀξιοπρέπειαν. Ὁ υἱός μου εἶνε ἀνίανος νὰ κάμῃ αὐτὸ πού τον κατηγοροῦν θὰ ἐπιστρέψῃ ἄλλως τε ἐντὸς ὀλίγου, καὶ θ' ἀποδείξῃ μόνος του τὴν ἀθωότητά του. Καθῆστε, κύριε Τσαίηζ.

«Δυστυχῶς, ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ μπαμπᾶς, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξηγήθῃ ὁ πῶς ἐπρεπεν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν κατόπιν, ὅταν ἐπέρασεν ἡ πρώτη στιγμή τῆς ἐκπλήξεως, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ χωρὶς νὰ σταματῇ, με τρόπον ὅστις προφανῶς διέθετε κακῶς τὸν κ. Τσαίηζ ἐναντίον του.

«Δὲν βλέπω τί εὐρίσκετε ἀνώμαλον εἰς αὐτὸ τὸ γραμμάτιον, ἔλεγεν· εἶνε ἐν τάξει καὶ δὲν του λείπει τίποτε· ὁ συνέταιρός μου το εἶδε, ὅπως το εἶδα καὶ ἐγώ, καὶ δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησην. Αὐτὸ τὸ γραμμάτιον δὲν ἦτο ποτὲ προσωπικῶς ἰδικόν μου· ἦτο τῆς Ἐταιρίας «Χώβ καὶ Χόλπουκ». Δὲν ἤξεύρω μάλιστα ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας διεπραγματεύθη τὴν ἀγοράν του, οὔτε ἀπὸ πότε τὸ εἶχαμεν,» κτλ. κτλ.

«Ὁ κ. Τσαίηζ ἐπὶ τέλους ἐφάνη ὅτι δὲν ἐλάμβανε τὸν κόπον οὔτε νὰ τον ακούῃ.

«— Ἀδελφὲς, τὰ λόγια σου, Φρειδερίκη, τοῦ εἶπεν ἡ γιαιγιά· ἂν δὲν εἴσαι ἐσύ που υπέγραψες με τὸ ὄνομά μου αὐτὸ τὸ χαρτί, ποῖος λοιπὸν το υπέγραψε; Ἀλλως τε, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ξεκαθαρισθῇ αὐτὴ ἡ θλιβερά υπόθεσις, διότι φυσικὰ θὰ γίνῃ ἀνάκρισις, καὶ ἔσως γίνῃ καὶ δίκη. Ἐγώ, ἀπὸ μέρους

μου, δὲν θὰ σε τραβήξω στὸ δικαστήριον· ἀλλὰ οὔτε θέλω νὰ σταματήσω τὴν καταγγελίαν που θὰ κάμῃ ὁ κ. Τσαίηζ!

«— Σὲ θερμποπαρκαλῶ, Εὐνίκη, ἐφώνησε τότε ὁ παπποῦς, παῦσε νὰ κατηγορῇ καὶ νὰ ἐνοχοποιῇ ἔτσι τὸν δυστυχῆ υἱόν μου!

«Ἡ μαμμὰ ἐβγαλεν ἕνα σπαρτακτικὸν λυγμὸν καὶ ἔφυγε, διότι δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀντιβῇ περισσότερον.

«Ὁ πατέρας μου ἐπεριπατοῦσε με βήματα μεγάλα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἔχειρονομοῦσε καὶ ἐφώνησε λόγια χωρὶς κανένα εἰρμὸν μεταξὺ τῶν, σὰν νὰ εἶχε χάσῃ ἕνα τὸ λογικόν του. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐμβήκατε τὴν στιγμήν πού τον ἀγκάλιαζε ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ του ἔλεγε, ὅτι ἤμποροῦσα νὰ φαντασθῶ διὰ νὰ τον ἡσυχάσω καὶ νὰ τον παρηγορήσω. Ἐσεῖς που δὲν ἤκούατε τίποτε, φυσικὰ θὰ μας ἐπήρατε ὅλους μας διὰ τρελλούς!...

«Ὁ κ. Τσαίηζ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ με τὸν εὐγενέστερον τρόπον τοῦ κόσμου νὰ εὐχαρισθῇ νὰ τον συνοδεύσῃ εἰς τοῦ εἰρηνοδίκου. Τοὺς εἶδα με χαράν μου νὰ φεύγουν μαζί· εἶχα τὴν ἀρέσκειν νὰ πιστέω ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἦσαν τὸσον μπερδεμμένα καὶ ὅτι ἡ παρέμβασις τοῦ εἰρηνοδίκου εὐκόλως θὰ τα ἐξεμπερδεύει, καὶ ὅτι ὁ μπαμπᾶς ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ λευκὸς ὡς ἡ περιστερὰ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας.

«— Πηγαίνετε καὶ εἰςεὶ μαζί, εἶπα εἰς τὸν Κάρολον. καὶ ἐπιστρέψατε τὸ ταχύτερον νὰ μου εἰπῇτε ὅτι ὁ μπαμπᾶς τοὺς ἔδωκεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐννοήσουν ὅτι δὲν ἔχει τίποτε αὐτὸς νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀξιοδράκρυτον υπόθεσιν.

«Ἐμεν. ἐμβρόντητος, ὅταν τον εἶδα νὰ μου ἀπαντᾷ με δάκρυα στὰ μάτια: «— Βεβαίως, δὲν ἀνὰ τὸν ἐγκαταλείψω τὸν πατέρα σας, ὁτιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ.

«— Θὰ τακτοποιηθεῖν βέβαια ὅλα στὴ στιγμή, δὲν εἶν' ἔτσι; τὸν ἠρώησα, ἀνῆσυχος πάλιν.

«Δὲν ὑπάρχουν παρὰ μερικαὶ συμπτώσεις μόνον ἐναντίον του, μοῦ ἀπήντησε με ζωηρὸν τόνον· ὁ πατέρας σας εἶνε, τὸ ὀρκίζομαι, τὸσον ἀθῶος ὅσον τὸ παιδί που μόλις ἐγεννήθη.

«Αὐτὴν τὴν φορὰν τότεν πεπείσθησιν ἐφανέρωσαν τὰ λόγια του, ὥστε ἀνέκτησα κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ θάρρος μου, καί, μόνον ὅταν ἐκτάλαξα καὶ εἶδα πλέον τί ἀκριβῶς συνέβαινε, ἐσκέφθην ὅτι ὁ ἀθῶος δὲν κατορθώνει πάντοτε με μόνην τὴν ἀθωότητά του ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὸ ἐγκλημα, διὰ τὸ ὅποιον κατηγορεῖται.

«Δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ κατορθώσω νὰ σὰς τα εἰπῶ ὅλα ἕως τὸ τέλος! Ὁ εἰ-

ρηνοδίκης ἔκαμε προανακρίσεις, ὅπως λέγουν οἱ νομικοί, καὶ ἐπειδὴ εἰς αὐτοὺς τοὺς νομικοὺς «ἐφάνη πιθανόν» ὅτι ὁ πατέρας μου ἦτο ἐνοχός, ναί, ἐνοχός, αὐτὸς που εἶνε ἀδύνατον οὔτε καρφίσαν νὰ πάρῃ ἄμα εἶνε ξένη, — ὁ εἰρηνοδίκης κ. Γουίλλαρδ τὸν προσεκάλεσεν ἢ νὰ παράσχῃ ἐγγύησιν τριᾶκοντα χιλιάδων δολλαρίων, ἢ νὰ τον πᾶνε στὴν φυλακήν. Ἐπειδὴ δὲν εἶχεν οὔτε τὸ τέταρτον ἀπὸ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, ἠναγκάσθη νὰ ξενυκτῇ μεσὰ εἰς ἕν κελλὶον τοῦ δεσποτηρίου, ὁ πατέρας μου... ὦ! κυρία Φάγγ, ἔκλαυσα τὸσον πολὺ ὥστε δὲν ἔχω πλέον οὔτε ἕνα δάκρυ στὰ μάτια μου. Αὐτὸς! αὐτός! στὴ φυλακήν. ὦ! Θεέ μου! εἶνε δυνατόν;...

«Φαντάζομαι τί θὰ μου εἰπῇτε: δὲν εἶχε τριάντα χιλιάδας δολλάρια στὴν τσέπην του, ἀλλὰ ἔχει τὸσον πλούσιος φίλους που ἤμποροῦσαν νὰ τον βοηθήσουν· διατὶ νὰ μὴν ἀποταθῇ πρὸς αὐτούς; Κυρία Φάγγ, ὁ Κάρολος ἔτρεξε εἰς ἕλιν τὸ Κιμπασσέτον δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν, καὶ — τὸ πρᾶγμα καταντᾷ ἀπίστευτον! — δὲν ἤγρε οὔτε μίαν δεκάραν! Οἱ πλουσιώτεροι ἔκαμαν τὸν ψεύτικους φίλους! Αἰσχος εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ψεύτικους φίλους! Αἰσχος εἰς ὅλοκληρον τὸ Κιμπασσέτον! ὦ! καὶ ἡ γιαιγιά, μ' ὅλην τὴν περιουσίαν που ἔχει, δὲν ἠθέλησε νὰ μας δανείσῃ οὔτε ἕνα λεπτόν!

«Ὁ πατέρας μου εἶνε στὴ φυλακὴ ὡς κλέπτης! ὦ! κυρία Φάγγ, πῶς ἤμπορεσα ν' ἔγραψα αὐτὰ τὰ φριτὰ λόγια!

Κυρία Φάγγ,
σχεδὸν τὸσον συγχυμένη ὅσον
καὶ ἡ Αἰμιλία:

«Ἀχ! κόρη μου, ὁ Θεὸς ἄς γίνῃ βοηθός, καὶ ἰδικός σου καὶ ὅλης τῆς οικογενείας σου! Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν! Αὐτὸς μόνος εἴμπορεῖ νὰ σας ἐνισχύσῃ εἰς αὐτὴν τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν.»

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ἀγάπα αὐτόν πού σε ὀρμηνεύει
Κι' ἂν σε πικραίνῃ τακτικὰ·
Μ' ἀπόφευγε ὅποιον σε παينهῖ
Μὲ λόγια κολακευτικά.

Καὶ δὲν ἀρκεῖ τὸ συμβουλὸ σου
Μονάχα νὰ τον ἀγαπᾷ·
Παρὰ ὅσα σου εἶπε, γιὰ καλὸ σου,
Νὰ τα ἐκτελῇς ὅπου κι' ἂν πᾶς.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 76ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Ἰδε Διπλᾶσιν τοῦ 1902, σελ. 339]

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦτου, εἶχαμεν τὴν μάστιγα τῶν κλοπιμαίων Ἀσκήσεων. Ἐλθεῖν τὰ μέτρα μου, καὶ τὸ κακόν, ἂν δὲν ἐξέλαιψεν ἀκόμη ἐντελῶς, τουλάχιστον ἐμετρίασθαι. Τώρα ἔχομεν τὴν μάστιγα τῶν ἀντιγραμμένων Συλλογῶν. Σὰς το εἶπα καὶ ἄλλοτε: Μερικοὶ συνθέτουν Ἀσκήσεις πολὺ περισσοτέρας ἀπ' ὅσας τοὺς χρειάζονται, καὶ ἀρῶν κρατῇσιν ἐκείσιν αὐτοῖς, τὰς καλλιτέρας, διανέμουν τὰς ἄλλας χριστιανικῶς εἰς συγγενεῖς καὶ εἰς φίλους, οἱ ὅποιοι τὰς ἀντιγράφουν μηχανικῶς καὶ τὰς στέλλουν ὡς ἰδικὰς τῶν. Δεκαπέντε τουλάχιστον Συλλογαὶ τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, εἶνε ἀντιγραφαὶ ἐξ ἐξέχουσας ἐργασίας! Τὸ ἐνόησα πολὺ καλὰ, — διότι γνωρίζω ἐγὼ τὰς δυνάμεις τῶν φίλων μου, καὶ εἴμαι εἰς θέμιν νὰ ἤξω τί εἴμπορεῖ καὶ τί δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ καθεὶς, — ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Νὰ τὰς ἀποκλείσω; Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν μου ἐδίδαν τὸ δ.κ.αίωμα, διότι αἱ ξέναι αὐταὶ Ἀσκήσεις δὲν ἦσαν, βλέπετε, καὶ δημοσίαι εἰς μὴν. Νὰ τὰς ὑποβιβάσω σκοπίμως καὶ νὰ μὴν ἀρίσω καμμίαν νὰ πάρῃ καλὴν θέσιν; Δὲν μου ἀρέσει νὰ κάμω καλὸν ποιοθεῖσαι... Ἦναγκάσθη λοιπὸν νὰ τὰς συμπεριλάβω, νὰ τὰς κατατάξω καὶ νὰ τὰς κρίνω ὡς νὰ ἦσαν αἱ γνησιώτεραι Συλλογαί, καὶ... νὰ δικάσω ἐν γνώσει πολλοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐργάσθησαν εἰλικρινῶς! Πολὺ θλιβερόν αὐτὸ δι' ἐμέ! Καὶ ἤθελα νὰ ἤξευρα τί συνέβησιν ἔχουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ (καὶ οἱ ἀντιγραφῆς καὶ οἱ... ἀντιγραφόμενοι ἐκουσίως), διὰ νὰ μὴ ἐξωθῶν εἰς τοιοῦτον ἄδικον, διὰ νὰ μὴ προξενῶν τὴν λύπην, καὶ... διὰ νὰ μὴ δίδουν τὸν λόγον τῆς τιμῆς τῶν — τὸ συλλογίζομαι καὶ φρίττω, — ἐπὶ συνέβησαν μόνον τῶν τῶν Ἀσκήσεων, τὰς ὁποίας μόνον ἀντέγραψαν. Μὴ δὲν ἔμαθον λοιπὸν ἀκόμη τὰ δυστυχῆ αὐτὰ παιδιὰ πότε δίδει κανεὶς τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, καὶ πῶς ὁ νόμας εἶται ἐκεῖνος πού τον δίδει, ἐγγράφως μάλιστα, διὰ νὰ βεβαιώσῃ ἐν ψεύδους;

Ἐννοία σας ὅμως, καὶ αὐτὸ δὲν θὰ ξαναγίνῃ πλέον. Θὰ λάβω τὰ μέτρα μου, καὶ αἱ ἀντιγραμμέναι Συλλογαὶ θὰ λείψουν ὀλοτελῶς. Εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, θὰ ἰδῇτε. Προειδοποιῶ μόνον τοὺς ἐνδιαφερόμενους, διὰ νὰ μὴν ἐτοιμασθοῦν...

Ὁ Διαγωνισμός μας, ὅπως γίνεταί τώρ, παρρησιάζει καὶ ἐν ἄλλο ἄτοπον:

Οἱ νέαι συνδρομηταί, οἱ ἐγγράφοι νομὲτὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ περιμένουν ἐν ὀλόκληρον ἔτος, διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ στείλουν Ἀσκήσεις. Ἀλλὰ μήπως καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς, ἂν δὲν εὐκαιρήσουν νὰ παρῶνται τὴν προθεσίαν, ἂν δὲν ἔχουν ὀρεξίῃ ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, ἂν εἶνε ἀσθενεῖς κτλ. κτλ. δὲν ἀποκλείονται καὶ αὐτοὶ ὀλόκληρον ἔτος; Ἐπὶ φθινοπώρην, λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ γίνωνται δύο Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, ἦτοι ὁ ἕνας διὰ τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν τοῦ ἔτους, καὶ ὁ ἄλλος διὰ τὴν δευτέραν. Ἡ προκήρυξις τοῦ πρώτου Διαγωνισμοῦ, διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς α' ἐξαμηνίας τοῦ 1904, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν σημερινόν, παρηγορῶ ὅτι αἱ Ἀσκήσεις, μετὰ τὰς πέρους δημοσιεύσεις «Ὁδηγίας πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων», δὲν παρρησιάζουν πλέον τὰ μεγάλα ἐλαττώματα, τὰ ὅποια εἶχον εἰς προηγουμένους Διαγωνισμούς. Μερικοὶ μόνον, — δυστυχῶς, ἐκ τῶν καλλιτέρων συνθετῶν, — ἐπιμένουν ἀκόμη νὰ ἐξοπάτουν ἀπὸ τὰ λείψαντα τὰς πλεόν σπανίους καὶ ἀγνώστους λέξεις, διὰ νὰ κατασκευάζουν τὰ Σχηματὰ τῶν, τὰς Ἀκροστιχίδας τῶν, κτλ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ διορθωθῶν καὶ αὐτοί, ὅταν θὰ ἴδωσιν σήμερον, ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἄλτοι Ἀσκήσεις, ὁρθοῦνται καὶ ἀκριβεστάται κατὰ τὰλλα, δὲν ἐξωρῆθησαν ὡς δημοσιεύσεις, ἢ καὶ ἂν ἐξωρῆθησαν τοιαῦται, δὲν ἐμετρήθησαν ὅμως μετὰ τῶν πολλῶν καλῶν. Διὰ τοῦτο καὶ μόνον, πολλοὶ ἐκ τῶν διαγωνιζομένων, οἱ ὅποιοι θὰ εἶχαν ἐλπίδας καὶ ἀξιώσεις βραβεῖου, θὰ ἴδωσιν ἐκπληκτικὸν τὸν ὅμα των... πολὺ πᾶρ κατῶ.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρ τοὺς κκογράφους, τοὺς μουντζουρωτῆς, τοὺς βιαστικούς, τοὺς ἀφρημένους, ἄς μάθωσιν ὅτι αὐτοὶ ἐξημιώθησαν, διότι ἀπέκλεισα ὅλας τὰς Ἀσκήσεις, ποὺ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τὰς διαβάσω ἢ ποὺ δὲν εἶχαν ἀπέναντι τῇ λύσει, καὶ κατέταξα ἀμειλίχως εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν ὅσους ἐλημιώθησαν νὰ σημειώσουν τὴν ἡλικίαν των.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

[Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν ἕκαστον ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει τὸ ποσὸν τῶν ἀπλῶς ἐγκριθέντων καὶ δημοσιευμένων Ἀσκήσεων, ὁ δὲ δεύτερος ποσὸν ἐκ τῶν Ἀσκήσεων τούτων ἦσαν πολὺ καλὰ. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὀρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου. Ἀν οἱ ἀριθμοὶ δύο διαγωνιζομένων δίδουν τὸ ἴδιον ἄθροισμα, (20 + 7 καὶ 18 + 9 = 27) προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλύτερον (18 + 9). Ὁ τρίτος ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ἐπὶ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν

ἀπονεμηθέντων εἰς ἕνα ἕκαστον Εὐδῆμων. Ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκριθέντων Ἀσκήσεων, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἡδη ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου, θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους· ἀλλ' ἐκ τῶν δημοσιευμένων Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν μόνον ὅσα εἰς χροιάσθ οὖν.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κένταυρος, 19+9 [14]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὁ ἀποδιδώσας Ἀρχικαλαμπουριστὴς, μὲ Ἀσκήσεις, 20+10.) ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, 20+6 [13]. — Ἐλένη Ν. Τρεπεκλή, 19+5 [12].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λυσόχαρτον, 19+4 [11]. — Ἐρυσρόν, Νέρος, 17+5 [11]. — Βολιώτικο Κρασί, 17+5 [11].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βασκοπούλα τῆς Δίρρης, 18+4 [11]. — Ἐλληνοπούλα, 19+3 [11]. — Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου, 19+3 [11]. — Κλείς τοῦ Πόντου, 15+6 [10]. — Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, 16+5 [10]. — Φιλόπατρις Ἰά, 17+4 [10]. — Ἀύρα τῆς Κερκύρας, 19+2 [10]. — Παρήγορο: Ἀγγελος, 18+2 [10]. — Ζαπκίς, 14+5 [9]. — Χωλὸς Διάβολος, 14+4 [9]. — Ἀθῶα Καρδιά, 15+3 [9]. — Ἀρῆς τοῦ Κάμπου, 16+2 [9]. — Μυστηριώδης Φύσις, 14+3 [8]. — Βιολέττα τοῦ Χελμοῦ, 15+2 [8]. — Ἀνδρέας Κοκκώτης, 15+2 [8]. — Κυνηγὸς τῶν Αἰγάρων, 13+3 [8]. — Πειναρμένος Καρχαρία, 12+4 [8]. — Δ. Τ. Μπόσκαρης, 14+2 [8]. — Κυκαμικά, 14+2 [8]. — Δρῆς τοῦ Παρνασοῦ, 15+1 [8]. — Πίθηκος τοῦ Βορνέου, 11+4 [7]. — Δο-Ρέ-Με, 11+4 [7]. — Γλυκεῖα Πατρίς, 10+2 [6].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Διονύσιος Π. Ἀμούργης, 9+2 [5]. — Ἀρριανικός (Ἥλιος, 6+2 [4]. — Τυδεύς, 5+2 [3]. — Πέτρα Σκανδάλου, 6+1 [3].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἔως 15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀντὼν Γκατέ, 18+8 [13].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πράσινο Χαβίρι, 20+6 [13]. — Πλερωμένον, 10+6 [12].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀσπρὸ Ποντικί, 20+5 [12]. — Πλοῖον τοῦ Δουναβίου, 19+5 [12]. — Ἀγγελος Χαράς, 19+4 [11].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ὁρσία Χαλκίς, 18+5 [11]. Εὐδοκὴς Ὀρλῶν, 18+4 [11]. — Ἀμαρυλλίς, 17+4 [10]. — Χαλκιδεὺς Νύξ, 17+4 [10]. — Ἰωάννης Β. Οἰκονομοπούλος, 16+4 [10]. — Κρόταλος, 17+3 [10]. — Μικρὸς Μυθιστός, 15+4 [9]. — Ἀύρα τοῦ Πηλίου, 15+4 [9]. — Βασίλισσα τῶν Αἰθέρων, 15+3 [9]. — Τριπτόλεμος, 15+3 [9]. — Ὀδύσσεια, 12+4 [8]. — Γρανικός, 13+3 [8]. — Πικρὴν ἡ Καρδούλη, 14+2 [8]. — Νιαγάρας, 15+1 [8]. — Κερκυραϊκὸ Ροδάκιον, 13+2 [7]. — Ἐλληνικός Ἡρωϊσμός, 12+2 [7]. — Νύμφη τοῦ Σηκουάνα, 13+1 [7]. — Γεράσιμος Π. Ἀλιβιζάτος, 9+3 [6].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δουκίσσα τῶν Σαλμώνων, 9+2 [5]. — Ἀρχαῖο: Ἐλλην, 8+2 [5]. — Μαρκεσσὸς Βαλδουίνος, 7+2 [4]. — Μικρὸς Ἀθηναῖος, 6+2 [4].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κατῶ.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λαίμαργο Ποντίκι, 18+7 [12].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δημήτριος Β. Βαλσαμίδης, 19+6 [12]. — Γεώργιος Ν. Τρεπεκλή, 19+6 [12].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐρμῆον Ὀρεφάνον, 18+5 [11]. — Ζήσος ἡ Ἐλλάς, 17+5 [11]. — Στεναγμός τοῦ Ἀνέμου, 15+6 [10].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀεὶς τῆς Δίρρης, 15+5 [10]. — Φρού-Φρού, 15+5 [10]. — Ἀνεψιὸς τοῦ

Βασίλειος, 16+4 [110Ε].— Ζώριχ 17+3 [10Ε].— Δουλουδι της Καρδίας, 18+2 [10Ε].— Ζίνα, 17+2 [9Ε].— Κράθις, 14+4 [9Ε].— Αίγιεύς, 14+4 [9Ε].— Εύθυγία Ε. Σολωμού, 14+5 [7Ε].— Θησαυρός των Κυθρών, 12+3 [7Ε].— Καρδιογνώστης, 8+5 [6Ε].— Έρεθώτης Γύς, 10+3 [6Ε].— Άνδρομάχη Μκυρογένους, 10+2 [6Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Κεράτιος Κόλπος 7+2 [4Ε].— Ινώ, 5.— Μεγάλη Άρκτος 4.— Άναμμένο Σπίρτο, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ΄.

Ήτον ώραία ή βραδυά, άν και λιγάκι δροσερά. Άλλ' αυτό δέν έδλαπτε καθόλου. Ή δροσιά μάλιστα έφερε την γαλήνην εις τὰ μυαλά των μεγάλων μας θαλασσοπόρων, και όταν, μετά την διανομήν των τροφίμων, έπεβιβάσθησαν ένας-ένας εις την βάρκαν του κύρ Άντώνη, με έναν μεγάλον πλοίαρχον σαν τον κύριον Στέφανον, έπήγαν νά τχ χάσουν από την χαράν των.

Περιττόν νά σας είπω ότι είχαν συναισθανθῇ πλέον και μετανοήση διά την τρέλλαν που έκαμαν νά φύγουν έτσι από το σπίτι...

Ένῳ όμως έπλησίαζαν νά φθάσουν εις το σπίτι, τους έκυριευσε πάλιν ή άνησυχία.

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Άνθρωποι με φανάρι έτρεχαν έδῶ κ' εκεί κοντά στον ποταμόν. Άλλοι, χωμένοι μέσα στο νερό, έψαχναν προσεκτικά εις όλες τες γωνίες. Όλοι, και οι γέιτονες ακόμα, ήσαν στο πόδι.

Άλλά πού νά έβλέπατε την δεσποινίδα Κικήν πώς έρινεν, όταν μέσα στε; φωνές, που έρωτούσαν ή μία την άλλην αν εύρέθη τίποτε, αν ευγνώρισε την φωνήν του πατέρα της, που έδιδε διαταγές και έψαχνε και ό ίδιος εις τὰ πλέον επικίνδυνα μέρη του ποταμού, — όταν είτε την μητέρα της που ήτο μισοπεθαμένη από την τρομάραν της και την έκρατούσαν οι άλλες γυναίκες νά μὴν πέση στο νερό.

— Μαμμά μου! μαμμά μου! έφώναζεν ή Κική.

— Κική! Κική!... Είνε ή Κική! ήκουσα τή φωνή της!

Όταν ή βάρκα έπλησίασεν εις την ξηράν, ή Κική επήδησε πρώτη έξω. Ή δυστυχισμένη μαμμά της είχε λιποθυμήση. Ο πατέρας της, που έτρεξε και τον εφώναζεν ό περιβολάρης,

ήτο κοντά της με τὰ ρούχά του μούσκεμμα από τὰ νερά.

— Νά ή τιμωρία μας!... είπεν ή Κική εις τον Γιαννάκη.

« Ένῳ όμως έπλησίαζαν... »

Ο Γιαννάκης και ή Κική, με τὰ κλάμματα, έγονάτισαν και έφιλούσαν τὰ χέρια της κυρίας που έμενεν ανόσθητη.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄. (Συνέχεια)

Κατὰ τὰς τρεις τὸ απόγευμα, την 13 Οκτωβρίου, προς μεγάλην έκπληξιν των αξιωματικών και του πληρώματος, αυτή ή κραυγή κατέβη από το δίζυγον του μεγάλου ιστού:

— Φάλαινα στην πρύμνη, δεξιᾷ!

Τήν είχαν ιδῇ ό καμακιστής Δουρούς. Και πραγματικῶς, προς τὰ βορειανατολικά, ένας μυρωπὸς ὄγκος ἔλκινετο επάνω εις τον κυματισμόν της φουσκοθλασσιᾶς.

Άμέσως όλα τὰ τηλεσκοπία έστράφησαν προς εκείνην την διεύθυνσιν.

Καί, εν πρώτοις, μὴ τυχόν είχε χάσει λάθος ό καμακιστής;... Ήτο φάλαινα αληθινᾷ ή μήπως ήτο τὸ σκάφος κανενὸς ναυαγισμένου πλοίου;... Και ήρχισεν άμέσως ή συζήτησις:

— Άν εἴνε φάλαινα, παρατήρησεν ό υποπλοίαρχος Άλλότ, πὼς μένει έτσι ακίνητος;

— Μήπως, απήντησεν ό υποπλοίαρχος Κοκεμπέρ, έτοιμάζεται για νά βουτήξῃ;

— Έκτός αν κοιμάται... διέκοψεν ό κ. Έρτώ.

— Όπωςδῆποτε, είπε πάλιν ό Άλ-

λότ, θὰ μάθωμεν τί εἴνε, αν ό πλοίαρχος θελήσῃ νά διατάξῃ...

Άλλ' ό πλοίαρχος Μπουρκάρ δέν άπεκρίνετο, και με τὸ μακρὸ τηλεσκοπὶόν του έκύτταζεν αδιάκοπα τὸ κῆτος...

Κοντὰ του έστέλετο και ό ιατρός Φιλιδώλ, ό ὁποῖος είπε τότε:

— Φαντασθῆτε αν εἴνε νεκρὰ ὅπως τὸσες άλλες που είδαμε ὡς τώρα.

— Νεκρὰ; άνέκραξεν ό υποπλοίαρχος Άλλότ.

— Ίσως και νά μὴν εἴνε φάλαινα... προσέθεσεν ό πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Επιώπησαν τότε ὅλοι. Κανείς δέν ήτο δυνατὸν νά εἰπῇ ὠρισμένως τί ήτο, διότι ό ὄγκος εκείνος άπέιχε τούλάχιστον ἑξ μίλια από τον «Άγιον Ένώχ».

— Πλοίαρχε... είπε μετ' ὀλίγον ό Άλλότ.

— Ναι, ναι! απήντησεν ό κ. Μπουρκάρ, έννοῶν πληρέστατα διατί ό νεαρός αξιωματικὸς ήτο τὸσον ανυπόμονος.

Άμέσως διέταξε νά ὀρτσάρουν τὸ πλοῖον και νά καργάρουν τες σκότες. Ήλλαξεν άμέσως πορείαν ό «Άγιος Ένώχ», και πρὶν σημάνουν αἱ τέσσαρες, δέν άπέιχε πλέον παρὰ μισὸ μίλι από τὸ κῆτος.

Άδύνατον πλέον νά κάμουν λάθος ήτο φάλαινα, αλλά άγνωστον αν ήτο νεκρὰ ή ζωντανή.

— Άν εἴνε κοιμισμένη, είπεν ό κ. Έρτώ, δέν θα κοπιᾶσωμεν νά την καμακώσωμεν.

Καθρέθησαν άμέσως εις την θάλασσαν αἱ φαλαινίδες του ὑπάρχου και των δύο υποπλοίαρχων, έξωπλίσθησαν, και ἔξεκίνησαν μαζί και αἱ τρεις, ενῳ τὸ πλοῖον άνεχώρει.

Όταν έπλησίασαν αρκετὰ κοντὰ εις τὸ κῆτος, ἔχωρίσθησαν εις τρόπον ὥστε νά του κόψουν τὸν δρόμον, αν έδοκίμαζε νά φύγῃ. Άλλά μετ' ὀλίγον είδαν ότι ήσαν περιτταί αἱ τὸσαι προφυλάξεις, και ό ὑπαρχος άνέκραξε:

— Δέν μπορεῖ οὔτε νά βουτήξῃ οὔτε νά μας φύγῃ... αὐτὴ έδῶ...

— Οὔτε νά ξυπνήσῃ!... έπρόσθεσεν ό υποπλοίαρχος Κοκεμπέρ. Εἴνε νεκρὰ!

— Μά, επί τέλους! άνέκραξεν ό Ρωμανὸς Άλλότ, δέν ὑπάρχουν πλέον παρὰ φόβιες φάλαινες σ' αὐτὰ τὰ πελάγη!

— Άς την δέσωμεν ὅπωςδῆποτε! διέταξεν ό κ. Έρτώ, διότι ἀξίζει τὸν κόπον.

Ή φάλαινα ήτο τεραστία τὸ μέγεθος, και φαίνεται ότι ό θάνατός της ήτο πρόσφατος, διότι καμμία δυσωδία δέν έβγαίνεν από εκείνον τὸν πλωτὸν ὄγκον.

Δυστυχῶς, όταν ήλθαν δίπλα της αἱ φαλαινίδες, είδαν οι ναῦται ένα πλατὺ χάσμα εις τὸ ἀριστερὸν πλευρόν της, και τὰ έντερά της χυμένα έξω. Έλειπε ένα κομμάτι της οὐρᾶς της. Ή κεφαλὴ

της ήτο λυῶμα, και τὸ στόμα της ὀρθάνοικτον, ενῳ τὰ γένηε ια της έντελῶς ξεκολλημένα από τὰ οὐλά της. Έννοεῖται ότι τὸ πάχος της, τὸ μουσκεμένο και αλμυρισμένο από την θάλασσαν, δέν είχε πλέον καμμίαν ἄξιαν...

Δι' αὐτὸ και την ἄρτησαν εκεί πού την ήσαν.

— Στὸ καράβι! διέταξεν ό κ. Έρτώ. Όταν έφθασαν οι φαλαινίδες εις τὸ πλοῖον και τὰς έσήκωσαν επάνω, ό ὑπαρχος άνέφερε τὰ καθεύκαστα εις τὸν κυβερνήτην.

— Λοιπόν, δέν ήτο καμακωμένη ή φάλαινα; ήρώτησε τότε ό κ. Μπουρκάρ.

— Όχι, απήντησεν ό κ. Έρτώ: τὰ καμάκια δέν κάμουν πληγὰς αὐτοῦ του εἴδους... Μιῦ έφάνη πὼς ήτον ζουλισμένη...

— Καί ποῖος νά την εξούλισε...

Άν έκαμναν αὐτὴν την έρώτησιν εις τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλίνον, εύνόητος θὰ ήτο ή απάντησίς του. Αὐτὸς λοιπὸν είχε δικαίον και ἄδικον ὅλοι οι ἄλλοι; Άληθινᾷ λοιπὸν είχαν έρημώσῃ εκείνα τὰ παράλια ή μεγάλη νεροφρεῖδά του;...

Τὸ ταξίδι έξηκολούθησεν αἰσίως. Ο άνεμος ήτο πάντοτε οὐριος. Άλλά φάλαινα οὔτε μία έφάνη. Καί μόνον διάφορα συντρίμματα ναυαγισμένων πλοίων, λείψανα λέμβων και ισῶν, συνήντησεν ό «Άγιος Ένώχ» εις τὸν δρόμον του. Καί ὅλα εκείνα τὰ ναυάγια έφαίνοντο ὅτι ήσαν ἀποτελέσματα φοβερῶν συγκρούσεων!

Τέλος, την 20 Οκτωβρίου, ή μονοτονία διέκοπη, και παρουσιάσθη ευκαιρία εις τὸν «Άγιον Ένώχ» νά γεμίση μερικὰ από τὰ ἄξια βρεῖλια του.

Επειδὴ ό άνεμος είχε μετριάσῃ ὀλίγον, ό κ. Μπουρκάρ είχε διατάξῃ νά ἀνοίξουν τὰ βελαστράλια (προίστια) και τες σουρτελάτσες (παρίστια). Οραῖος ήλιος έφώτιζε τὸν άνέρελον οὐρανόν, και ό ὀρίζων ήτο καθαρός εις ἑλὴν του την περιμετρον.

Κατὰ τὰς τρεις, ό πλοίαρχος και οι αξιωματικοί του έκουβέντιζαν επάνω στο κάσαρο, όταν άντήχησε πάλιν ή κραυγή:

— Φάλαινα... φάλαινα!

Καί την φορὰν αὐτὴν ήτο ή φάλαινα ὀλοζώντανη, διότι έφάνη με τὸ τηλεστόπιον ή στήλη των ὑδρατμῶν που ένίναζεν από τὸς ρῶθωνός της.

— Ρίξτε στη θάλασσα και τὰς τρεις φαλαινίδας! διέταξεν ό κ. Μπουρκάρ.

Έγιναν άμέσως οι κατάλληλοι χειρισμοί, ἔξεκίνησαν πάλιν αἱ τρεις φαλαινίδες ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ὑπάρχου και των υποπλοίαρχων, και δέν ἄργησαν νά πλησιάσουν τὸ φάλαινόπτερον.

Εκείνο κῆτος, τὸ ὁποῖον άνήκεν εις τὸ εἶδος τὸ λεγόμενον «κουλαμάκ». Είχε μήκος τούλάχιστον 28 ἕως 29 μέτρων, και,

με τὰ στηθῆα πτερύγιά του που είχαν μήκος τριῶν μέτρων και την τριγωνικὴν οὐράν του, βεβαίως είχε βάρος εκατὸν τόνων περίπου. Άν το έβλεπεν από κοντὰ ή Καβιδουλίνος, θὰ έδαζε στοιχημα, ότι θὰ έβγαζαν κατ' ἑλάχιστον διακόσια βαρέλια ελαίου από αὐτό.

Αἱ τρεις φαλαινίδες τὸ έπλησίασαν, χωρίς νά τὰς ἀντιληφθῇ καθόλου. Οι καμακισταί ήσαν ὅρθιοι εις τὰς θέσεις των, έτοιμοι νά το καμακώσουν και νά το πληγώσουν θανασίμως. Άλλά την στιγμή που ή λέμβος του ὑποπλοίαρχου Άλλότ έπεφτε δίπλα του, τὸ κουλαμάκ έστράφη τὸσον ἀποτόμως, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νά κομματιάσῃ την φαλαινίδα, και κατόπιν έβυθίσθη, ἀφοῦ έκτύπησε τὴν θάλασσαν τὸσον δυνατὰ με την οὐράν του, ὥστε τὸ νερὸ ένινάχθη εις ὕψος εἴκοσι μέτρων.

Άμέσως οι ναῦται ήρχισαν νά φωνάζουν:

— Α! τὸ δαιμονισμένο!

— Πάει! έφυγε!

— Καί οὔτε μιὰ καμακιά δέν έφαγε!

— Καί πότε θ' άνεβῇ πάλιν;

— Καί νά δοῦμε πού θ' άνεβῇ!...

Τούλάχιστον μισὴν ὥραν θὰ έμενε μέσα στο νερὸ ή φάλαινα. Τὴν έπερίμεναν λοιπόν.

Καί τὸ μόνον πού είχαν νά κάμουν, ήτο νά παρακαλοῦν ν' αναβῇ σταθέντο, διά νά ήμπορέσουν νά την κυνηγήσουν με τὰ κουτιά και με τὰ πανιά.

Κατὰ τὰς τέσσαρας, είδαν την στήλην των ὑδρατμῶν, σταθέντο εύτυχῶς, εις ἀπόστασιν ὄχι μεγαλύτεραν από μισὸ μίλι.

— Ίσα τὰ πανιά και πιάστε τὰ κουτιά! διέταξεν ό κ. Έρτώ.

Καί τὸ κυνήγι ήρχισεν. Έφρευγεν ή φάλαινα, την κατεδίωκον αἱ φαλαινίδες, ήκολούθη ό «Άγιος Ένώχ». Άλλά ή νύκτα έπλησίαζε, και ακόμη δέν είχαν

κατορθώσῃ νά την πλησιάσουν και νά την πληγώσουν. Άν έσκοτεινίαιε και ένύκτωνε, θὰ ήναγκάζοντο νά την εγκαταλείψουν και ό κόπος των θὰ επήγαινε χαμένος...

Ήτο πλέον ἑξ ή ὥρα, όταν ό καμακιστὴς Δουρούς, ὄρθιος εις την πρῶραν τῆς λέμβου, εφώναζε:

— Πλοῖον εμπρός!

Έσηκώθησαν άμέσως οι τρεις λέμβοι αξιωματικοί νά το ίδούν.

Κοί είδαν εν τριῖστιον, με ὅλα τὰ

« Φάλαινα στην πρύμνη! δεξιᾷ! » (Σελ. 356, στ. 6'.)

πανιά επάνω, πού άρμένιζε στην μπουρίνα, εις ἀπόστασιν τεσσάρων μιλίων προς τὰ βορειανατολικά.

Ήτο φαλαινοθηρικόν, αμφιβολία δέν ὑπῆρχεν. Ίσως μάλιστα είχαν ιδῇ οι ὀπαῖρές του τὸ κουλαμάκ, τὸ ὅποιον εύρίσκειτο καταμεσῆς ἀνάμεσα σ' αὐτὸ και τὰς φαλαινίδας.

Έξαρνα, ό Ρωμανὸς Άλλότ εκατέβασε τὸ τηλεσκοπὶόν του και εφώναζεν:

— Εἴνε ό «Ρέπτων»!

— Ναι!... εἴνε ό «Ρέπτων»... απήντησεν ό κ. Έρτώ. Φαίνεται πὼς ήχεται προς τὸ μέρος μας...

— Διά νά μας χαιρετήσῃ! προσέθε-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 46

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΛΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΩΝ

Τὰ δύο καμάκια εἶχαν κτυπήσῃ συγχρόνως τὸ κουλαμμάκι. Ἀλλὰ τὸ μὲν καμάκι τοῦ Ἀγγλοῦ το εἶχε κτυπήσῃ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ σώματος, κοντὰ εἰς τὴν οὐρὰν, τὸ δὲ καμάκι τοῦ Δουκρὲ εἶχεν ἐπιτύχῃ τὸ ἀριστερὸν πτερύγιον, εἶχεν εἰσδύσῃ ἕως τὴν καρδίαν καὶ εἶχε κάμῃ τὸ κουλαμμάκι νὰ βγάλῃ κόκκινον ἄφρὸν ἀπὸ τοὺς ρώθωνάς του.

Τί θὰ ἐγίνετο τώρα; Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ οὔτε μοιρασιὰ καὶ οἱ Γάλλοι το ἤθελαν τὸ κῆτος ὅλο ἰδικό των, καὶ οἱ Ἀγγλοὶ το ἤθελαν ὅλο διὰ τὸν ἑαυτὸν των.

Δι' αὐτό, τὴν στιγμὴν που οἱ ναῦται τοῦ κ. Ἐρτώ ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζουσιν τὸ σχοινὶ διὰ νὰ δέσουν τὸ κῆτος ἀπὸ τὴν οὐρὰν καὶ νὰ το ρυμουλκήσουν, οἱ ναῦται τοῦ κ. Στρόκ ἐσπευσαν νὰ τοὺς μιμηθοῦν.

Καὶ τότε, οἱ Ἀγγλοὶ, μὲ τὰ ὀλίγα γαλλικά που ἤξευραν καὶ ὠμιλοῦσαν, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Ἀνοιχτά! οἱ φραντζέικες βάρκες, ἀβάρα! ἀνοιχτά!

— Σεῖς τραβάτε ἀνοιχτά! ἐφώναξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ.

— Αὐτὴ ἡ φάλαινα εἶνε δικαιοκρατικῶς δική μας! ἐφώναξεν ὁ ὑπαρχος τοῦ «Ρέπτωνος».

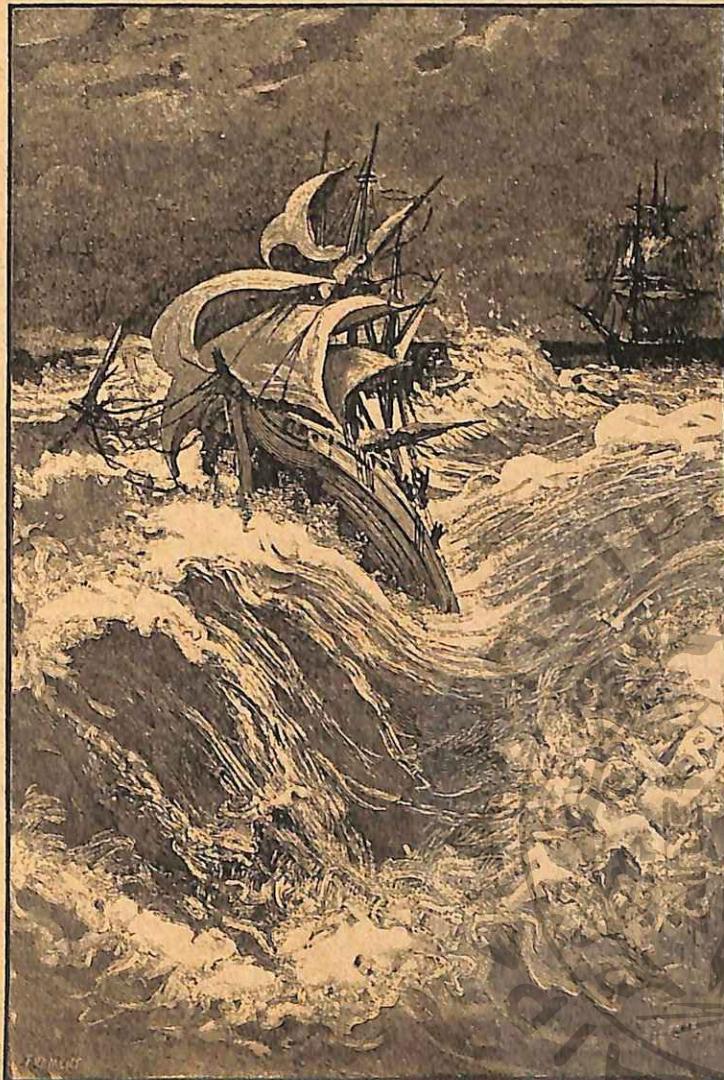
— Ὅχι! εἶνε δική μας καὶ ἀποκλειστικῶς δική μας! ἀντεφώνησεν ὁ ὑπαρχος τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ».

— Δέστε τὴν! διέταξεν ὁ Ἀγγλος.

— Δέστε τὴν! διέταξε καὶ ὁ Γάλλος.

Εὐθὺς ἡ φαλαινὶς τοῦ ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ ἔπενσε διπλὰ στὴν φάλαιναν καὶ τὴν ἔδεσεν, ἐνῶ τὸ ἴδιον ἔκαμναν καὶ οἱ ναῦται τοῦ «Ρέπτωνος».

Ἀφοῦ τὴν ἔδεσαν, ἄρχισαν νὰ τραβοῦν, οἱ Γάλλοι πρὸς τὸ πλοῖόν των καὶ οἱ Ἀγγλοὶ πρὸς τὸ ἴδιόν των. Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε οἱ μὲν οὔτε οἱ δὲ κατῴρθοναν νὰ προχωρήσουν. Ἐτραβοῦσαν ὁμῶς τόσον δυνατὰ τὰ κουπιά, ὥστε μετ' ὀλίγον ἐκόπησαν τὰ σχοινία καὶ τῶν δύο λέμβων συγχρόνως.

«Ἡ θάλασσα ἔθρασεν, ἔγινε κατάσπρη.» (Σελ. 363, στήλ. α'.)

Ὡρμησαν τότε αἱ λέμβοι ἐναντίον ἀλλήλων. Φόβος εὐλογος ἦτο μὴ πιασθοῦν οἱ ναῦται στὰ χέρια. Τὰ ὅπλα δὲν ἔλειπαν: εἶχαν καὶ καμάκια καὶ λόγχας καὶ τσιπιά, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τοὺς μεγάλους ναυτικούς σουγιάδες, ποὺ κρατοῦν πάντοτε μαζί των οἱ ναῦται. Ἦτο κίνδυνος μήπως χυθῇ αἷμα, ὅπου προφθάσουν καὶ τὰ δύο πλοῖα καὶ τὴν ἀποτελειώσουν τὴν ναυμαχίαν, τὴν ὁποίαν ἦσαν ἐτοιμοὶ ν' ἀρχίσουν αἱ φαλαινίδες των.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὁ Ἀγγλος ὑπαρχος μὲ ὠργισμένον τόνον καὶ μὲ ἀπειλητικὰς χειρονομίας, ἐφώναξε πρὸς τὸν κ. Ἐρτώ, εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν.

— Ἐχετε λοιπὸν τὴν ἀξίωσιν νὰ λέτε πῶς αὐτὴ ἡ φάλαινα εἶνε ἰδική σας;... Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ σας ἀρίσωμεν νὰ τὴν πάρετε;

— Καί, ἐσεῖς, ποῦ βασιζέτε τὰς ἰδικὰς σας ἀξιώσεις;... ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ, ἀφοῦ ἔνευσεν εἰς τοὺς δύο ὑποπλοίαρχους νὰ μὴ ἀναμιχθοῦν εἰς τὴν φιλομεικίαν.

— Καὶ το ἐρωτᾶτε κι' ὅλας;

— Μάλιστα! τὸ ἐρωτᾶ.

— Μάθετε λοιπὸν, ἐφώναξεν ὁ Ἀγγλος, ὅτι ἡ φάλαινα ἤρξατο ἀπὸ τὸ δικό μας μέρος καὶ ὅτι οὔτε θὰ τὴν ἐβλέπατε, ἂν δὲν της ἐκόδαμεν ἡμεῖς τὸν δρόμον.

— Κ' ἐγὼ σας βεβαιῶ ὅτι εἶνε δύο ὥρες τώρα ποὺ τὴν κυνηγοῦμεν.

— Ὑστερὰ ἀπὸ ἐμᾶς!... ἐφώναξεν ὁ κ. Στρόκ.

— Ὅπως δὴ ποτε, ἀπὸ τὸν «Ἀγίου Ἐνώχ» τὴν πρωτοεῖδε ὁ σκοπός, ἐνῶ